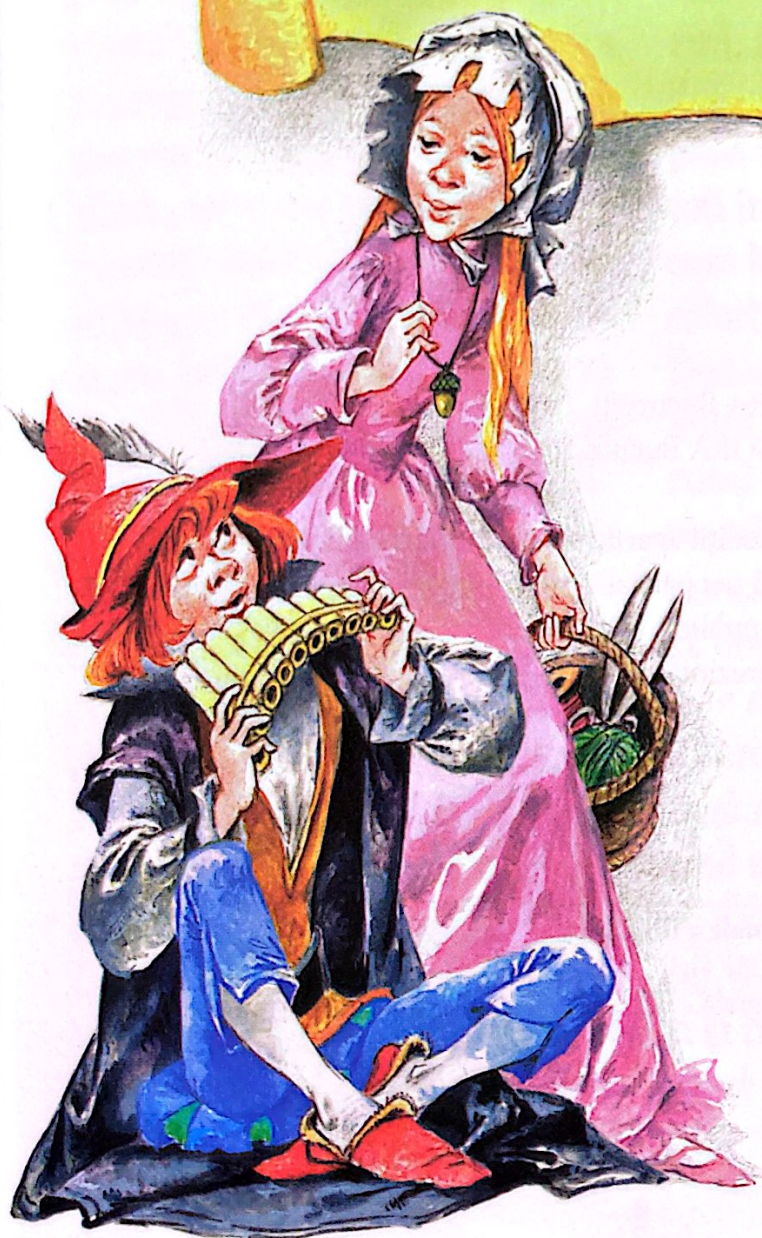

J.M. BARRIE

Peter Pan

EDIȚIE INTEGRALĂ

APARE PETER PAN

Toți copiii cresc mari, în afară de unul. Ei află foarte devreme că vor crește mari, așa cum s-a întâmplat și cu Wendy. Avea numai doi ani când, jucându-se într-o zi în parc, mai rupse o floare și fugi să i-o dea mamei. Cred că avea o nutriță atât de încântătoare, încât doamna Darling își duse mâna la inimă și exclamă: „Of, de ce nu poți să rămâi mereu așa mică?” Mai multe nu vorbiră ele pe tema asta, dar de atunci Wendy știu că trebuie să crească mare. Toți știu după ce împlinesc doi ani. Doi ani înseamnă începutul sfârșitului.

Bineînțeles, locuiau la numărul 14 și, până să vină Wendy pe lume, mama ei era persoana cea mai importantă. Era o doamnă drăguță, avea o imaginație romantică și o guriță dulce, cu un zâmbet ironic. Imaginația ei romantică semăna cu acele cutiuțe din misteriosul Orient, astfel băgate una în alta încât, oricâte ai deschide, descoperi mereu încă una; iar gurița ei cu surâs

ironic ținea un sărut pe care Wendy nu-l putea culege, deși se afla acolo, în colțul drept, și nu aveai cum să nu-l vezi.

Iată cum i-a cucerit inima domnul Darling: odată deveniți domni, toți băieții care o cunoșteau de când era mică descoperiră, în același timp, că sunt îndrăgostiți de ea și dădură fuga până la ea acasă să-i ceară mâna, toți în afară de domnul Darling, care luă taxiul și ajunse înaintea celorlalți, și se alese cu un „da”. Doamna Darling îi dăruie totul, în afară de ultima cutiuță și de sărutul din colțul gurii. De cutiuță nu află niciodată, iar la sărut renunță cu timpul. Wendy credea că doar Napoleon ar fi putut obține acel sărut, mi-l și închipui încercând să-l ia, luând-o apoi la fugă mistuit de pasiune și trântind ușa în urma lui.

Domnul Darling i se tot lăuda lui Wendy că nu este doar iubit, ci și respectat de mămica ei. Era unul dintre acei tipi profunzi, care știu o groază de lucruri

despre fonduri și despre acțiuni. De fapt, nimeni nu știe ceva clar despre astfel de lucruri, dar el părea să aibă idee, și-l auzeai mereu spunând cum fondurile sunt în creștere și acțiunile sunt în scădere, într-un fel care inspira respect oricărei femei.

După o nuntă cum scrie la carte, doamna Darling ținu la început socotelile casei, cu entuziasm, de parcă ar fi fost o joacă. Nu uita să treacă în caiet nici măcar o căpățână de varză; cu timpul însă, începu să nu mai consemneze conopidele, în locul lor apărând copilași fără vreun chip anume. În loc să facă adunarea, ea desena copilași. Încearca să vadă cum ar ieși.

Prima fu Wendy, urmată de John, apoi de Michael.

Vreo săptămână sau două după ce Wendy sosi pe lume, nu era clar dacă avea să fie în stare să hrănească o gură în plus. Deși se simțea din cale-afară de mândru de fetița lui, domnul Darling ținea mult să rămână respectabil, și ședea întruna pe marginea patului doamnei Darling, ținând-o de mână și făcând calculul cheltuielilor, în timp ce ea îl implora cu privirea să-i dea ascultare. Ea ar fi fost dispusă să

riște, orice s-ar fi întâmplat, dar lui nu-i stătea acest lucru în fire; lui îi stăteau în fire numai hârtia și creionul, și dacă ea îl zăpăcea cu prea multe sugestii trebuia să o ia din nou de la capăt.

– Nu mă mai întrerupe, o implora întruna. Am aici o liră și șaptesprezece șilingi, și alți doi șilingi și șase peni la serviciu; pot să renunț la cafeaua de la birou, deci să zicem zece șilingi, rezultă două lire, nouă șilingi și șase peni, cu cei optsprezece șilingi și trei peni ai tăi rezultă trei lire, nouă șilingi și șapte peni, cu cele cinci lire din carnetul meu de cecuri rezultă opt lire, nouă șilingi și șapte peni – cine se tot foiește acolo? – opt lire, nouă șilingi și șapte peni, punct și ținem șapte – nu mai vorbi, draga mea – și banul dat omului ăluia care a bătut la ușă – stai cuminte, copilaș – punct și ținem copilașul – vai de mine, ce-ai făcut? – am spus oare nouă lire, nouă șilingi și nouă peni? da, am spus nouă lire, nouă șilingi și nouă peni; ei, întrebarea este putem trăi un an cu nouă lire, nouă șilingi și nouă peni?

– Sigur că da, George! strigă ea.

Dar ea îi cam ținea partea lui Wendy, pe când el dorea foarte mult să se impună.

- Gândește-te la oreion, și avertizarea lui suna aproape ca o amenințare.

Și adună mai departe.

- Oreionul o liră, așa am notat aici, dar înclin să cred că o să ajungă la treizeci de șilingi - taci, te rog - pojarul o liră și cinci peni, rubeola o jumătate de guinee, în total două lire, cincisprezece șilingi și șase peni - nu-mi face semn cu degetul - tusea măgărească, să zicem cincisprezece șilingi - și tot așa o ținea, și de fiecare dată totalul creștea; dar Wendy se descurcă de minune, oreionul nu costă decât douăsprezece lire și șase peni, iar pojarul și rubeola costară cât o singură boală.

John avu parte de aceleași discuții, iar Michael se strecură ca prin urechile acului; până la urmă îi păstrară pe amândoi și, nu după multă vreme, puteai să-i vezi pe toți trei mergând în șir indian spre grădinița domnișoarei Fulsom, sub oblăduirea dădacei.

Doamna Darling dorea tare mult ca totul să meargă strună, iar domnul Darling ținea ca la ochii din cap să fie în pas cu vecinii; de aceea, firește, luaseră o dădacă la copii. Neavând

bani, deoarece copiii beau cantități considerabile de lapte, dacă era o cățelușă Terra-Nova, cu un aer pedant, pe nume Nana, care nu avusese stăpân înainte de a fi angajata familiei Darling. Ea însă considerase dintotdeauna copiii importanți, iar cu familia Darling făcuse cunoștință în Grădina Kensington, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului liber trăgând cu ochiul la cărucioare; bonele neglijente nu o puteau suferi, căci avea obiceiul să le urmărească până acasă și să le părăscă stăpânelor. Se dovedi a fi o comoară de dădacă. Cu câtă meticulozitate le făcea baie! Și, la orice oră din noapte, era în picioare dacă auzea cel mai mic plâns de la vreunul din cei aflați în grija ei. Își avea, bineînțeles, cotețul în camera copiilor. Avea un talent nemiintâlnit de a deosebi o tuse care nu merita atenție de una care trebuia tratată cu comprese pe piept. Nutrea o încredere deplină în leacuri băbești, cum ar fi frunza de rubarbură, dar mârâia disprețuitor când auzea vorbăria goală de ultimă oră despre viruși și altele asemenea. Puteai învăța buna-cuviință doar privind-o cum își ducea copiii la școală, pășind liniștită